

VERONICA ROTH

INSURGENT

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT

*Lui Nelson,
pentru care a meritat să risc totul*

*Asemenea unui animal sălbatic,
adevărul e prea puternic pentru a rămâne închis.*

– Extras din proclamația facțiunii Candoare

CAPITOLUL UNU

MĂ TREZESC cu numele lui pe buze.

Will.

Înainte să deschid ochii, îl văd din nou prăbușindu-se la pământ. Mort.

Din cauza mea.

Tobias îngenunchează în fața mea, punându-și o mână pe umărul meu stâng. Vagonul saltă pe șine, iar Marcus, Peter și Caleb stau lângă ușă. Iau o gură mare de aer și o rețin în plămâni, încercând să potolesc o parte din apăsarea care mi se adună în piept.

Acum o oră, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu părea real. Acum pare.

Expir, dar apăsarea persistă.

— Tris, haide, spune Tobias, ochii săi întunecați căutându-i pe-ai mei. Trebuie să sărim.

E prea întuneric să-mi pot da seama unde ne aflăm, dar, dacă suntem pe cale să coborâm, probabil că am ajuns aproape de îngrăditură. Tobias mă ajută să mă ridic în picioare și mă conduce spre ușa deschisă a vagonului.

Ceilalți sar unul câte unul: mai întâi Peter, apoi Marcus, și pe urmă Caleb. Îl iau pe Tobias de mână. În timp ce așteptăm în ușa vagonului, simt cum vântul se întetește, și e ca și cum o mână m-ar împinge înapoi, spre un loc sigur.

Dar ne aruncăm în întuneric și aterizăm în forță pe pământ. Din cauza impactului, rana din umăr, produsă de glonț, mă doare. Îmi mușc buza pentru a-mi înăbuși un strigăt de durere, și îmi caut fratele.

— Ești bine? îl întreb când îl văd stând pe iarbă la câțiva metri depărtare, frecându-și genunchiul.

Dă din cap aprobator. Îl aud scâncind, ca și când ar încerca să-și rețină lacrimile, și trebuie să-mi întorc privirea. Am aterizat pe iarba de lângă îngrăditură, la câțiva metri distanță de cărarea bătătorită pe care circulă camioanele Prieteniei, care livrează mâncarea în oraș, și de poarta care le permite să iasă — poartă care deocamdată e închisă, ținându-ne blocați aici. Gardul se înalță deasupra noastră, prea înalt și prea flexibil pentru a ne putea cățara, prea solid pentru a-l doborî.

— Aici se presupune că ar trebui să se afle niște paznici Neînfricați, spune Marcus. Oare unde-or fi?

— Probabil că se aflau sub controlul simulării, spune Tobias, iar acum ei sunt... Tace preț de o clipă. Cine știe unde, făcând cine știe ce.

Noi am oprit simularea — îmi amintește asta hard diskul din buzunarul de la spate —, dar nu am stat după aceea să vedem urmările. Ce s-a întâmplat cu prietenii noștri, camarazii noștri, liderii noștri, facțiunile noastre? Nu avem nicio modalitate de-a afla.

Tobias se apropie de o cutiuță de metal care se află în dreapta porții și o deschide, scoțând la iveală o tastatură cu cifre.

— Să sperăm că Erudiții nu s-au gândit să schimbe combinația, spune el în timp ce tastează o serie de numere.

Se oprește după al optulea, iar poarta se deschide în fața noastră.

— Cum de-ai știut? îl întreabă Caleb nedumerit.

Vocea îi e plină de emoție, atât de plină, încât mă mir că nu se îneacă.

— Am lucrat în camera de control a Neînfricaților, monitorizând sistemul de securitate. Schimbăm codurile doar de două ori pe an, spune Tobias.

— Ce noroc, zice Caleb, privindu-l pe Tobias cu atenție.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta, spune Tobias. Am lucrat acolo deoarece voiam să mă asigur că puteam să ies.

Mă înfior. Felul în care vorbește despre evadare — e ca și când el crede că suntem închiși. Nu m-am mai gândit la asta așa, iar acum pare prostesc.

Umblăm într-un grup restrâns, Peter legându-și la piept brațul îmbibat de sânge — brațul în care l-am împușcat eu — și Marcus cu mâna pe umărul lui Peter, ajutându-l să se țină pe două picioare. Caleb își șterge obrajii la fiecare câteva secunde, și știu că plânge, dar habar n-am cum să-l consolez, sau de ce nu plâng și eu.

În schimb, preiau conducerea, Tobias merge tăcut lângă mine, și, cu toate că nu mă atinge, mă calmează.

* * *

Punctele de lumină sunt primele semne că ne apropiem de sediul Prieteniei. Punctele se transformă în pătrate de lumină, iar apoi în ferestre strălucitoare. Un complex de clădiri din lemn și sticlă.

Înainte să ajungem la acestea, trebuie să trecem printr-o livadă. Picioarele mi se afundă în pământ și, deasupra mea,

crengile se întrepătrund unele cu altele, formând un fel de tunel. Fructe de culoare închisă atârnă printre frunze, gata să cadă. Simt mirosul dulceag și înțepător al merelor putrezite amestecat cu mirosul de pământ umed.

Când ne apropiem, Marcus îl lasă singur pe Peter și iese înainte.

— Știi unde trebuie să mergem, spune el.

Trecem de prima clădire, ajungem la a doua de pe stânga. Toate construcțiile, cu excepția serelor, sunt făcute din același lemn de culoare închisă, nevopsit, nerindeluit. Printr-o fereastră deschisă se aud hohote de râs. Contrastul dintre râsete și liniștea mormântală din mine este iritant.

Marcus deschide una dintre uși. Dacă nu ne-am fi aflat la sediul Prieteniei, aș fi fost șocată de lipsa de securitate. Ei adesea trec de linia dintre încredere și prostie.

În această clădire, singurul sunet vine de la încălțăminteaa noastră care scârțâie. Nu-l mai aud pe Caleb plângând, dar chiar și-așa, și înainte a fost destul de tăcut.

Marcus se oprește în fața unei încăperi deschise, unde Johanna Reyes, reprezentanta Prieteniei, stă pe un scaun și privește pe fereastră. O recunosc, deoarece e greu să uiți chipul Johannei, indiferent că ai văzut-o doar o dată sau de o mie de ori. O cicatrice se întinde într-o linie groasă de deasupra sprâncenei drepte până la buză, făcând-o să nu poată deschide un ochi și să sâsâie când vorbește. Am auzit-o vorbind doar o dată, dar n-am uitat. Dacă n-ar fi avut acea cicatrice, ar fi fost o femeie frumoasă.

— O, mulțumescu-Ți, Doamne, spune ea când îl vede pe Marcus.

Se îndreaptă spre el cu brațele deschise. În loc să-l îmbrățișeze, îi atinge doar umerii, de parcă și-ar aminti de aversiunea celor din Abnegație față de contactul fizic obișnuit.

— Ceilalți membri ai grupării tale au ajuns aici cu câteva ore în urmă, dar nu erau siguri dacă vei reuși să supraviețuiești, îi spune ea.

Se referă la grupul din Abnegație care era cu tata și cu Marcus în ascunzătoare. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă îngrijorez pentru ei.

Privește peste umărul lui Marcus, mai întâi la Tobias și Caleb, apoi la mine, și la sfârșit la Peter.

— O, Dumnezeu, spune ea, privind lung la tricoul plin de sânge al lui Peter. Am să chem un doctor. Pot să vă acord permisiunea de a rămâne peste noapte, dar mâine, comunitatea noastră va decide împreună. Și... — se uită la mine și la Tobias. — ...nu cred că vor fi foarte entuziasmați să primească la sediu doi Neînfricați. Desigur, vă rog să vă predați toate armele pe care le dețineți.

Deodată, mă întreb cum de știe că sunt Neînfricată. Încă port o bluză gri. Bluza tatei.

În acel moment, mirosul lui, care e un amestec de săpun și transpirație, se ridică și îmi umple nasul și mintea. Îmi strâng pumnii, atât de tare, încât unghiile îmi pătrund în piele. *Nu aici. Nu aici.*

Tobias își predă arma, dar când duc mâna la spate să-mi scot arma ascunsă, mă ia repede de mână, îndepărtându-mi-o de la spate. Apoi își împletește degetele cu ale mele, ca să acopere ceea ce tocmai a făcut.

Știu că e o idee bună să păstrăm una dintre arme. Dar m-aș fi simțit mai ușurată să o predau.

— Mă numesc Johanna Reyes, spune ea, întinzând mâna spre mine, iar apoi spre Tobias.

Un salut de-al Neînfricaților. Sunt impresionată de cât de multe știe despre obiceiurile altor facțiuni. Până ce nu văd cu propriii mei ochi, uit mereu cât de atenți sunt cei din Prietenie.

— El e T ..., începe Marcus, dar Tobias îl întrerupe.

— Numele meu e Four, spune el. Ei sunt Tris, Caleb și Peter.

Acum câteva zile, „Tobias” era un nume pe care numai eu, dintre Neînfricați, îl știam; era o parte din el pe care mi-a dăruit-o. Nemaifiind în sediul Neînfricaților, îmi amintesc de ce îl ținea ascuns față de ceilalți. E numele care îl leagă de Marcus.

— Bine ați venit la sediul Prieteniei, spune Johanna. Mă fixează cu privirea, apoi zâmbește strâmb. Permiteți-ne să avem grijă de voi.

* * *

Le permitem. O asistentă din Prietenie îmi dă o alifie — produsă de către Erudiți pentru a grăbi vindecarea — cu care să mă ung pe umăr, iar apoi îl conduce pe Peter la pavilionul spitalului, pentru a i se îngriji brațul. Johanna ne însoțește la cantină, iar acolo vedem șiruri de mese de lemn, lungi cât ține încăperea, și pe câțiva membri din Abnegație, care erau în ascunzătoare împreună cu Caleb și cu tata. Printre ei se află și Susan, și câțiva dintre foștii noștri vecini. Ne salută — în special pe Marcus — cu lacrimi greu înfrânate și zâmbete înăbușite.

Mă agăț de brațul lui Tobias. Sunt copleșită de greutatea membrilor facțiunii părinților mei, de viețile lor, de lacrimile lor.

Unul dintre ei îmi vâra sub nas o ceașcă cu un lichid aburind și spune:

— Bea asta! Te va ajuta să dormi, așa cum i-a ajutat și pe alții. Fără vise.

Lichidul e roz-închis, de culoarea căpșunilor. Iau ceașca și o beau repede. Preț de câteva secunde, căldura lichidului mă face să mă simt ca și când aș fi din nou plină de ceva. Și în timp ce scurg ultimele picături din ceașcă, simt cum încep să mă relaxez. Cineva mă conduce pe coridor, către o încăpere cu un pat. Asta-i tot.